

Istensegíts!

Jóel 1,19–20

■ MATISZ JÁNOSNÉ SZÉLL ÉVA ANNA

Létezik egy ilyen nevű falu, amelyet csíki székelyek alapítottak 1776-ban, miután elmenekültek a mádéfalvi veszedelem után.

Amíg jól megy az életünk, és nincsenek különösebb gondjaink, bajaink, természetesnek vesszük mindazokat a dolgokat, amelyek pedig Isten áldásai. És eszünkbe sem jut Istennek hálát adni, vagy hódolattal imádni őt. Pedig Istent megilleti az imádatunk és a hódolatunk.

Azonban bekövetkehetnek bajok az életünkben, miként Jóel idejében is: Júdat sáskacsapás és szárazság sújtotta. Amikor a mai bajokat látjuk, akkor mire gondolunk? Tele vannak a hírek a klímaváltozással mint fenyegető veszélyről szóló hírrel. Látunk képsorokat pusztító tüzekről, másutt pedig mindent elsöprő áradásokról. Háború dúl a közelünkben, és azzal riogatnak, hogy lesz egy újabb világjárvány. Látjuk, hogy a mikro- és nanoműanyagok mennyire elszennyezték a Földet, és például a növényekbe jutva azok fotoszintézisét akadályozzák, így például a búzának lecsökken a jövőben a termőképessége – olvastam nemrégiben.

Kell ebben látni valamit, vagy ez az élet rendje, és majd megoldódik valahogy? Az optimisták azt mondják, hogy a bajok hamarosan véget érnek, nem kell aggódni. A tudomány mindenre megadja a megoldást. A pesszimisták szerint pedig minden egyre rosszabb lesz. A vészmadarak minden borkorban ellenséget vélnek felfedezni, a csúfolódók pedig megkérdőjelezzik a hírek igazságértékét, és azt mondják, eddig is minden ilyen volt, és ilyen is lesz.

A gyakorlatias emberek pedig, mint Jóel is, az Úr igéje felől nézik az életet. Jóel a jelen csapásaiban meglátta „az Úr napját”: *„Közel van már az Úr napja, pusztulás jön a Mindenhatótól!”* (15. vers) Jóel azt kereste és azt tolmácsolta, hogy a csapásokon keresztül mit mond Isten nekünk, és mi az ő akaratja. Három dolgot látott meg kora eseményeiben: a közvetlen sáskacsapást mint az Úr figyelmeztetést; Assíria jövőbeni betörését mint az Úr büntetését; és a távoli jövőben bekövetkező ítéletet, amelyet az Úr tart az egész világ felett.

A különböző csapások, krízisek, gazdasági válságok ma is tanítanak bennünket. Először is arra, hogy ne legyünk elbizakodottak, és ne gondoljuk azt, hogy megy Isten nélkül is az életünk. Vegyük észre, hogy Isten teremtette a világot és benne bennünket is, és a világ azért működik, és azért nem esik össze, mert Isten fenntartja, működteti, hogy nekünk meglegyenek az életfeltételeink. Mi ezt természetesnek vesszük, és bele sem gondolunk, hogy mi lenne, ha Isten valóban magára hagyná a világot. Sokkal komolyabban kellene vennünk a Miatyánk negyedik kérését, ahol azt imádkozzuk, hogy „a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”!

Jóel látta a szenvedő természetet: „*Hogy nyögnek az állatok!*” (18. vers) Erről beszél Pál apostol Róm 8,18–22-ben: a teremtett világ „hiábavalóság alá van vetve”, „sőhajtozik és vajúdik”, és várja „Isten fiainak a megjelenését”. Amikor látjuk a természetben a romlást és az emberek között a szenvedést, akkor emlékeznünk kell bűneinkre, és bűnbánattal kell megállnunk Teremtőnk előtt. Mert az én bűnöm okozta mindezt. Nemcsak magamnak ártottam bűneimmel, hanem mindenki másnak, és leginkább Teremtőm ellen vétkeztem.

Az átlagos hétköznapiokon könnyen sodródunk egyik napról a másikra, amikor igyekszünk megvalósítani céljainkat és ellátni feladatainkat, és megelégedünk a lelkiekről. Isten azért enged meg csapásokat, kríziseket, hogy emlékeztessen bennünket arra, hogy valójában tőle függ az életünk, minden jó tőle származik, és neki köszönhetjük azokat. Mennyire tudunk bízni a tudományban, az emberi jövőben, az emberi létesítményekben! Azt gondoljuk, hogy mindig fog folyni a víz a csapból, és működik az internet, lesz áram. Mert olyan jól felépítettük a társadalmunkat. De a mindent elsöprő árvíz, a tenger alatti kábelszagató földrengések, a drágulás, amikor alig lesz pénzünk a legszükségesebbekre, megmutatják, hogy milyen semmit ér az a mesterséges rendszer, amit kiépítettünk, és amitől a megváltást vártuk. Azonkívül pedig ígéretünk van rá, és gondolnunk kellene erre is, hogy Jézus Krisztus visszajön, és megítéli az egész világot.

De nem elég megalázkodnunk. Isten azt akarja, hogy imádkozunk: vallást tegyünk az ő nevéből, térjünk meg bűneinkből (2Krón 6,26–27), és hívjuk segítségül az ő nevét, mi pedig dicsőíteni fogjuk őt, mert megsegített (Zsolt 50,15). A második parancsolatnál Luther magyarázatában Isten egyenesen megparancsolja, hogy minden bajban hívjuk segítségül Isten nevét.

„Hozzád kiáltok, Uram, mert...” – és sokféle lehet a folytatás. Nem mindegy, hogy kihez kiáltok, kiben bízom, kitől várom az igazi segítséget. Sok ember ma már sajnos még a bajban sem kiált Istenhez, és ez a mélypont. Újra meg kell tanulnunk imádkozni, őszintén kitárni a szívünket a mi Urunk, Jézus Krisztus előtt, és elmondani saját szavainkkal, ami bennünk van. Tudatosítanunk kellene, hogy fontos az imádság, mindennap. Törekednünk kellene, hogy a gyülekezetek tagjai megtanuljanak és tudjanak imádkozni, és ezt szívesen és örömmel tegyék. Valódi imaórákra lenne szükség közösségeinkben, és fantasztikus áldásokat tapasztalhatnánk meg. A baj azért is lehet, hogy megtanítson imádkozni.

A legfontosabb azonban, még mielőtt bármit is kérnénk az Úrtól, hogy megértsük, mit végzett ő el értünk a kereszten. Hogy milyen nagy dolog volt a megváltói munkája értünk, amely majd a teremtett világra is ki fog hatni, és eljőhet a nagy helyreállítás. Hogy minden bűnünkért ő fizette meg az árat, és a bűnbocsánat mellett még igazságával is megajándékoz, ha hiszünk benne. Kérnünk kell a bűnbocsánatot, és megkapjuk. És tegyük ezt naponként.

Hozzád kiáltok, Uram, mert mindennap rászorulok a te kegyelmedre! Már nem kell ehhez semmiféle természeti csapás, hogy meglássam kicsiségem, gyengeségem és tehetetlenségem. Mert látom, hogy nélküled elbukom a bűneim elleni harcban. A te segítségedre szorulok, hogy egyáltalán megálljak a hitben. Időközben arra is rájöttem, hogy való igaz: nélküled semmit sem cselekedhetem (Jn 15,5). Minden pusztá emberi erőlködés és igyekezet az életemben, ha nem a te Lelked támogat és vezet. Nélküled nem állnám ki a hitpróbákat sem, és nincs semmim, amit ne tőled kaptam volna. Nincs mivel dicsekednem. Tőled függ az életem! De hálát adok, hogy te kicsiségem ellenére elfogadsz, és képessé teszel, hogy megtegyem, amit rám bízál.